

Evangelí del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any: l'home ric i el pobre Llàtzer

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any. La indiferència envers els qui pateixen és perill que aguaita tots, en especial els que posseeixen béns en abundància. Hem de procurar posar remei a la indigència humana i viure les obres de misericòrdia.

Evangelí (Lc 16, 19-31)

Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, desitjant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres.

El pobre va morir, i els àngels el portaren al si d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llätzer al seu costat Llavors va exclamar:

—Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames.

Abraham li respongué:

—Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llàtzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments. A més, entre nosaltres i vosaltres hi ha oberta una fossa tan immensa, que ningú, per més que vulgui, no pot travessar d'aquí on som cap a vosaltres, ni d'on sou vosaltres cap aquí.

El ric va insistir:

—Llavors, pare, t'ho prego: envia'l a casa del meu pare, on tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també ells en aquest lloc de turments.

Abraham li respongué:

—Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin.

El ric insistí encara:

—No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran.

Abraham li digué:

—Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti.

.....

Comentari

Aquest diumenge contemplem la cèlebre paràbola de l'home ric i el pobre Llàtzer. Segons diu Lluc uns versets abans, Jesús la va dirigir als “fariseus, que eren amics dels diners (...) i es reien de Jesús” (v. 14). El relat té molta densitat de significat i avui podem meditar sobre alguns punts del missatge.

La primera cosa que salta a la vista del personatge ric és que no té nom.

Posseeix, en canvi, una riquesa ingent que li permet donar esplèndids banquets cada dia. També vesteix peces molt costoses per subratllar la seva posició social i el poder adquisitiu que gaudeix. En efecte, la porpra era un tint luxós de color molt durador elaborat a base de mol·luscs de mar, i el lli finíssim solia venir directament d'Egipte. Eren teles pròpies de monarques. En cert sentit, aquest ric encarna de manera anònima i plena totes les persones i societats opulentes.

Al contrari, el pobre de la paràbola sí que té nom. És algú concret per a Jesús: l'anomena, molt a propòsit, “Llàtzer”, forma grega d'Eleazar, que significava en hebreu “Déu ha ajudat”. Aquest personatge reflecteix totes les persones que pateixen necessitat o sofreixen injustament. Ens recorda també Llàtzer, l'amic malalt que Jesús va ressuscitar a Betània, segons explica sant Joan, i

que el Sanedrí va decidir matar (cf. *Jn* 11).

Jesús empra algunes categories conegudes en el judaisme del seu temps per explicar el destí final del ric i el pobre Llàtzer. El relat no sembla interessat tant a descriure com és el món futur, sinó a subratllar dues coses: la immortalitat de l'ànima i la retribució divina justa per totes les nostres accions. L'home ric acaba malament i és condemnat a l'Hades. Enmig del seu turment, demana a Abraham que alerti els seus germans del càstig que els espera amb un senyal més cridaner que les meres Escriptures. El ric evidència en tot el capteniment l'actitud dels qui demanen miracles per creure-hi i, alhora, culpen Déu de la seva indiferència religiosa i la seva manera de viure.

Jesús adverteix que aquesta mentalitat torna tan cecs als homes

que no creurien encara que veiessin un mort ressuscitar. De fet, el ric ni tan sols era capaç de veure el signe visible que Déu posava davant de la porta cada dia: el pobre malalt i afamat, al qual només s'acostaven els gossos per llepar-li les ferides. Per això el ric va merèixer el càstig. Com aclareix sant Joan Crisòstom, el personatge “no era turmentat perquè havia estat ric, sinó perquè no havia estat compassiu”[1]. Jesús assenyala així el perill que ens aguaita tots i en especial els que posseeixen béns: la indiferència envers els altres i envers els qui pateixen; allò que el Papa Francesc ha anomenat repetidament “la cultura del rebuig”[2].

Per tant, la paràbola ens anima, entre altres coses, a viure de forma personal i col·lectiva les obres de misericòrdia, com una forma clara d'aturar la indiferència. En la mesura que puguem, hem de procurar posar remei a la indigència humana, la

qual, com diu el Catecisme, “no s’estén únicament a la pobresa material, sinó també a les nombroses formes de pobresa cultural i religiosa”[3]. En aquest sentit, sant Gregori el Gran explicava que “quan donem als pobres les coses indispensables, no els fem favors personals, sinó que els tornem allò que és seu. Més que fer un acte de caritat, el que fem és complir un deure de justícia”[4].

D'altra banda, als qui pateixen els aguita també el perill de la desconfiança envers Déu, que sembla no escoltar i que deixa fer i triomfar el cínic i el poderós, a qui es voldria criticar i denunciar pels seus abusos. El silenci mansuet i eloqüent del pobre Llätzer ens convida a ser fidels i confiar en Déu, que sap premiar la virtut i retarda tot el possible el càstig, fins a preferir ser acusat d'indolent abans de deixar de ser compassiu. La figura de Llätzer

(“Déu ha ajudat”) ens anima a pregar pels altres i a viure la paciència que, com diu sant Josepmaria, “ens empeny a ésser comprensius amb els altres, persuadits que les ànimes, com el bon vi, milloren amb el temps”[5].

[1] Sant Joan Crisòstom, *Hom. 2 in Epist. ad Phil.*

[2] Papa Francesc, *Homilia*, 17 de març de 2018.

[3] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2444.

[4] Sant Gregori el Gran, *Serm. past.* 3, 21.

[5] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, n. 78.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxvi-de-durant-lany-lhome-ric-i-el-pobre-llatzer/>
(15/03/2026)